

Arrest

nr. 146 880 van 1 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 februari 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat M. BLOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 mei 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). Op 25 november 2009 wordt voornoemde aanvraag geactualiseerd.

Op 3 januari 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard, doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.05.2009 werd ingediend en op 25.11.2009 werd geactualiseerd door :

*Volgens PP: D., N. (R.R.: ...)
geboren te (...) op (...)
ook gekend als: N., D.
geboren te (...) op (...)
nationaliteit: Bangladesh*

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds april 2005 in België verblijft; hij intussen zijn leven stevig in handen zou hebben genomen waardoor hij intussen een bijzondere band met België zou hebben opgebouwd; hij zelfstandig in Antwerpen zou wonen en daar ook reeds een echte job zou hebben gevonden en hij sinds maart 2006 in een supermarkt zou werken en hij zijn engagement met zijn werkgever en ook het niveau van zijn integratie binnen het land zou bewijzen en hij arbeidsovereenkomsten, een attest van de werkgever dd. 30.08.2006, loonfiches en een belastingsbrief voorlegt; betrokkene momenteel les zou volgen in de opleiding Nederlands tweede taal - Richtgraad 1 - module 5 bij het Centrum basiseducatie Antwerpen VZW en hij eerder een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd en hij dit staft met inschrijvingsbewijzen cursus Nederlands en met een deelcertificaat van de module dd. 08.06.2009 en met een attest van inburgering dd. 13.08.2009; betrokkene reeds bij zijn eerdere aanvraag tot machtiging tot verblijf een hele bundel van getuigenissen van vrienden en kennissen zou hebben gevoegd die zouden getuigen van zijn integratiebereidheid; betrokkene met andere woorden volledig geïntegreerd zou zijn in de samenleving en hij hier een nieuw leven zou hebben uitgebouwd en betrokkene een huurovereenkomst dd. 22.10.2005 en een verklaring van de Liberale Mutualiteit te Antwerpen dd. 09.11.2009 voorlegt, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten.

Bovendien betekende betrokkene reeds op 20.02.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 11.04.2005, werd afgesloten op 09.01.2007 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 24.01.2007. Zijn tweede procedure, ingediend op 19.04.2007, werd afgesloten op 07.05.2007 met de beslissing 'Oude asielprocedure - weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem dezelfde dag kennisgegeven. Zijn derde procedure, ingediend op 25.07.2007, werd afgesloten op 30.07.2007 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem dezelfde dag betekend. Zijn vierde asielaanvraag, ingediend op 18.06.2008, werd afgesloten op 23.06.2008 met de beslissing 'Weigering

van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem dezelfde dag betekend. Zijn laatste procedure, ingediend op 05.02.2009, werd afgesloten op 20.02.2009 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem dezelfde dag betekend. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures- namelijk iets meer dan één jaar en negen maanden voor de eerste procedure en minder dan één maand voor de tweede, derde, vierde en vijfde aanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene legt een vonnis voor van de Metropolitan Spécial Tribunal nr. 12 te Dhaka dd. 20.05.2007 waarbij hij wordt veroordeeld tot veertien jaar strenge opsluiting en een boete van 10.000 Dhaka. Dit vonnis zou hem ten onrechte schuldig verklaren aan feiten die hij niet gepleegd zou hebben en de straf zou dan ook totaal ongepast zijn. Bovendien zou deze straf buiten alle proportie zijn voor de ten laste gelegde feiten. Betrokkene beroept zich eveneens op artikel 3 EVRM en haalt aan dat hij in deze omstandigheden niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Het vonnis van de Metropolitan Spécial Tribunal werd door betrokkene reeds naar voren gebracht tijdens zijn derde asielprocedure en werd niet weerhouden door de bevoegde instanties. In de beslissing dd. 30.07.2007 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken: "het tweede document een vonnis betreft die zou uitgesproken zijn op 20.05.2007; betrokkene tijdens zijn vorige asielprocedure verklaarde dat er destijds reeds een uitspraak was gedaan in die zaak waardoor er ernstig kan getwijfeld worden aan de echtheid van dit document; dit document bovendien verscheidene taaifouten bevat die eveneens de echtheid er van in het gedrang brengt". Dit element ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigt bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instantie. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden."

Vornoemde beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoeker op 30 januari 2012.

1.2. Op 3 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 03/01/2012,

wordt aan D., N. (M)

geboren te (...) (...), op (...),

van BANGLADESH nationaliteit, verblijvend: (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 29 februari 2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering in behandeling nemen van de asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 20.02.2009

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 20.02.2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

Voornoemde beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoeker op 31 januari 2012.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat verzoeker werd afgevoerd van ambtswege op 30 januari 2015.

Artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur, verondersteld wordt het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Het gaat dan ook op een weerlegbaar vermoeden.

Ter terechtzitting wijst de advocaat van verzoeker op het vermoeden dat hij nog instructie heeft.

De Raad stelt vast dat de aanwezigheid van verzoeker op het Belgische grondgebied niet wordt bewezen.

De advocaat van verweerder wijst op het wettelijk vermoeden van afwezigheid van het grondgebied.

De Raad merkt dan ook op dat het belang van de verzoekende partij bij haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet erin bestaat haar verblijf in het Rijk een legaal karakter te verlenen (cf. RvS 25 mei 2005, nr. 144.961). Aangezien verzoeker niet meer op het grondgebied van het Rijk verblijft, kan hij geen voordeel meer halen uit het door hem ingestelde beroep. Een aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend wordt op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet veronderstelt ook het bestaan van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer de aanvrager zich nadien in het buitenland bevindt, zijn er per definitie geen buitengewone omstandigheden meer op grond waarvan hij niet naar het buitenland kan terugkeren om er zijn aanvraag in te dienen (cf. RvS 13 maart 2008, nr. 180.989).

De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker niet meer getuigt van het rechtens vereiste actueel belang bij het aanvechten van de bestreden beslissingen.

Tevens blijkt dat de tweede bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen.

Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep onontvankelijk is.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep, begroot op 175 euro, ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald (GWH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.S. 10 september 2012).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS